

КИНЛИ МАКГРЕГЪР

Да опитомии планинец

Братството на меча
КНИГА ЧЕТВЪРТА

ТИАРА БУКС
София
2014

Kinley MacGregor
TAMING THE SCOTSMAN

Copyright © 2003 by Sherrilyn Kenyon
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Виктория Янкова, превод от английски, 2014
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2014
© Яна Иванова, редактор, 2014
© Тиара Букс, 2014

ISBN: 978-954-2969-35-8

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

ДА СПИТОМИШ
ПЛАНИНЕЦ
Кинли МакГрегър

Братството на меча
КНИГА ЧЕТВЪРТА

Превод
Виктория Янкова

ТИАРА БУКС
София

Пролог

Днес бе годишнина от деня, който завинаги промени живота на Юън МакАлистър.

В един момент той беше наивният син на уважаван и страховит леърд*. В следващия – бе братоубиец. Вина и тъга караха стомаха на Юън да се свива, докато погледът му обхождаше езерото, чиито накъсани вълни блестяха като стъкло и му напомняха за лицето на Киърън. Спомни си за деня, в който му бе отнел единственото нещо, което брат му обичаше повече от самия живот.

– Проклетата да си, Айзобел – изсъска той, преди да пресуши последните капки ейл в меха си.

Ако не бяха Айзобел и коварните ѝ машиници, светът, в който живееха би изглеждал коренно различен. Юън щеше да се ожени за Кейти, дъщерята на Ангъс. Без съмнение Киърън би се оженил за Фиа от клана МакДъглас и двамата щяха да изживеят живота си като добри приятели. Сега брат му бе изгубен в тъмните дълбини на езерото и Юън бе принуден да изживее живо-

* Laird – от шотландски език, означава човек с много земи и имение, земевладелец. - Б.пр.

та си сам, като изтърпяваше наказание, защото бе виновен за загубата на безсмъртната душа на брат си. Бе донесъл неописуема болка и страдания на всички, които обичаше, като бе довел смъртта на брата, който значеше всичко за него.

Фактът, че животът на толкова много хора може да бъде унищожен от едно глупаво решение, всеки път го изумяваше. Би жертвал собствената си душа, за да промени това решение.

Мъката отново го завладя. Някъде там, в тихите дълбини на езерото, лежеше тялото на брата, с когото бе най-близък, най-добрият му приятел и довереник. Въпреки че Юън обичаше всичките си братя, Киърън бе този, който винаги бе до него в добри и лоши времена. Бе този, на когото доверяваше най-съкровенията си тайни. Всичко това се бе променило в деня, в който Айзобел ги бе разделила със своите лъжи и заговори. Бе надарена с ангелско лице и душа тъмна като на Сатаната. Интересуваше се само от себе си и от никой друг.

Юън издиша шумно и с очи, парещи от непроляти сълзи, си спомни моментът, който бе съсипал младините им...

– *Обичам те, Юън!* – тъмносините очи на Айзобел бяха изпълнени със сълзи, докато дългата ѝ руса коса се развяваше от лекия вятър.

Беше го сграбчила, докато отиваше към конюшните, завличайки го зад крепостта в градината на майка му. Когато пристигнаха там, се бе хвърлила в ръцете му и го бе целунала с такава страст, каквато никога не бе вкусвал преди или след това.

Все още едва момче, той не можеше напълно да разбере думите ѝ. Как може толкова красива жена, да изпитва дори временен интерес към върлинест младеж, който почти не можеше да се разхожда, без да си удари главата в нещо?

Юън знаеше, че не притежава красотата или чара на братята си. Това бе факт, за който всички говореха. Тогава защо Айзобел искаше да е насаме с него? Бе опитал да се отдръпне, но не и тя.

– *Обещана си на Киърън* – бе казал.

Очите ѝ се бяха напълнили с още повече сълзи.

– *По вина на Киърън, не моя. Опитих се да му кажа, че не го обичам, ала той не желае и да чуе за това.*

Ръката ѝ сякаш бе прогорила неговата на мястото, където разтриваше мускулите му. Тя се бе наклонила към него, приканвайки го.

– *Моля те, Юън. Трябва да ми помогнеш. Не искам да се обвържа с мъж, когото не обичам. Мъж, който слуша, но никога не чува и дума от това, което говоря. Имам нужда от теб. Ти си този, който със своята безмълвна сила спечели сърцето ми. Искам мъж, който ще се грижи за мен, който ще ме защитава. Мъж, който няма да ме отегчава с приказки. Заведи ме в Англия и ще съм твоя завинаги.*

Млад и наивен, той ѝ бе повярвал, без никога да разбере, че тя бе изрекла същите думи и на Киърън, за да го накара да я отведе от Роби МакДъглас. Роби бе изборът на баща ѝ за съпруг, но Айзобел бе отказала да се омъжи за него. Бе казала на Киърън, че го обича и че ако ѝ по-

могне с удоволствие ще му стане жена.

И въпреки това единственият човек, когото Айзобел обичаше, бе самата себе си. Сред тишината на градината в онзи пролетен ден, Юън бе изгубил невинността си по повече от един начин.

Три дни по-късно, двамата се промъкнаха откъм външната стена на замъка и се насочиха към Англия, където се предполагаше, че ще се срещнат с лелята на Айзобел, която ще ги приюти. Но истината бе, че двамата яздеха, за да се срещнат с английския любовник на Айзобел. Юън никога нямаше да забрави арогантния мъж, който ги очакваше. Гледката, когато Айзобел и нейният любим се прегръщаха.

Бяха пристигнали в залата на избраника ѝ, а не в тази на леля ѝ. Очите ѝ блестяха със задоволство, когато разкри подлия си план на своя любим; докато му разказваше как е заблудила МакАлистър, за да я доведат безопасно в неговите обятия.

Първоначално бе опитала да накара Киърън да я придружи до Англия, но когато той бе решил да я задържи в Шотландия, за да се ожени за нея, тя бе насочила вниманието си към Юън, знаейки, че няма да може да остане в дома си, ако искаше да я притежава.

– Знаех, че няма да има избор, освен да ме доведе. Как би могъл да остане при семейството си, докато Киърън е там и го мрази?

Разярен от измамата им, Юън бе предизвикал английския рицар и се бе дуелирал с него. Но понеже бе прекалено млад, за да е придобил някакъв опит и прекалено некоординиран, за да

се съревновава с ловкостта на по-дребния мъж, бе загубил битката.

Победен душевно и физически, той бе прогонен от залата и изпратен да си върви по пътя.

И до този ден предателството тежеше като воденичен камък на сърцето му.

Докато пътуваше обратно към Шотландия, се бе заклел, че ще се реваншира на Киърън. Щеше да разкаже на брат си, че и двамата бяха по-добре без невярната Айзобел. Но Юън се бе прибрал за бдението на брат си. Беше се върнал в дом, изпълнен със скръб от факта, че Киърън, неспособен да живее без Айзобел, бе отнел собствения си живот.

На този ден, преди години, брат му беше дошъл на брега, бе свалил дрехите и меча си и бе навлязъл в мрачните дълбини на езерото, където бе сложил край на болката в разбитото си сърце.

Сега Юън желаше да може да намери собственото си спасение.

– Толкова съжалявам, Киърън – прошепна той към вълните, които се блъскаха в обутите му с ботуши крака. – Ако можех, братко, с удоволствие бих разменил своя живот за твоя.

Както много пъти преди, така и сега мисълта, да се присъедини към Киърън, мина през ума му. Би било толкова лесно. Просто трябваше да навлезе сред вълните, както той бе направил и да позволи на успокояващите им ласки да сложат край на болката му. Да потъне на дъното на езерото, където най-накрая щеше да се реваншира на брат си...

Глава 1

Изискваше се много смелост, за да се изправиш срещу дявола в собствената му бърлога – или в случая на Елинор, от рода Александър, просто голямо отчаяние. Отчаяние, което тежеше в сърцето ѝ, бе се загнездило в гърлото ѝ и я задушаваше със своята неотложност.

Ако дяволът откажеше да ѝ помогне...

Тогава щеше да ѝ се наложи да тръгне сама за Англия. Никой не би могъл да я отклони от целта ѝ. Никой. Нито баща ѝ, нито майка ѝ. Нито дори самият „дявол“.

Докато приближаваше пещерата на върха на планината, куражът ѝ изневери. Наистина ли бе възможно човек да живее в пещера? Това бе слух, който досега смяташе само за мит, измислен от мъжете, които ще дръзнат да се изправят срещу Юън МакАлистър. Все пак МакАлистър бяха най-уважаваните и страховити мъже в цяла Шотландия. За тях също се говореше, че са и най-богатите. Със сигурност, мъже като тях, за разлика от едрия ѝ и досаден баща, притежаваха поне малко изтънченост.

Поне се надяваше да е така.

И въпреки това, когато погледна към пустия връх на планината, не видя нищо, което да наподобява хижа или къща.

Юън МакАлистър наистина бе легендарен варварин.

– И това става – каза тя, като повдигна края на тъмносинята си пола, за да заобиколи голямо струпване от камъни.

В сърцето си можеше и да мечтае за изискан джентълмен с изтънчени маниери, който да спечели ръката ѝ, но в момента имаше нужда от варварин.

Варварин с голям и силен меч.

От това, което бе чувала, Юън МакАлистър бе точно този, от когото се нуждаеше за приключението си.

На върха на каменистия склон тя осъзна, че „пещерата” има дървена врата, почти скрита от храсти и кал. Беше очевидно, че Юън няма желание да посреща посетители.

Ако моментът бе различен, тя би приела намека и уважила желанията му, но в този миг не можеше да си го позволи. Нуждата ѝ да бъде свободна бе много по-голяма от неговото желание за уединение.

Нора почука на вратата, след което зачака, като огледа малката открита местност.

Притежаваше доста интересно местенце. Пещерата беше с изглед към езерото под нея, където слънчевата светлина блестеше по повърхността на водата. Това бе спираща дъха гледка. Тихо и спокойно. Нищо чудно, че мъжът го бе избрал.

Със сигурност, ако беше истински варварин, не би могъл да оцени нещо толкова изискано и красиво като тази гледка.

Това ѝ даваше надежда.

Приблужи се до вратата и почука отново, но не получи отговор.

– Ехо! – извика, като този път почука посилно. – Има ли някой там?

Все още нямаше отговор. Без капка колебание, тя се опита да отвори вратата. Резето изщрака и вратата се отвори лесно. Когато се озова вътре, откри още по-интересна къща. Подът бе покрит с елегантни килими и рогозки. Каменните стени бяха украсени с няколко гоблена, които да попиват влагата. Също така имаше и странно проектирана камина с извит улей и комин, който излизаше отстрани на планината, вместо през върха. Пред камината видя маса с два стола.

Но може би най-интересното нещо бе леглото в задната част. Бе голямо и пищно и изглеждаше така, сякаш се намира в някой красив замък на благородник, а не захвърлено наскреда гората, на върха на планина.

Юън МакАлистър наистина бе странен мъж. Защо би избрал да пренесе удобството на дома на такова място? И в този момент Нора чу ръмженето на самия звяр. Беше кратко, зловещо, ужасяващо и дълбоко сумтене. Сърцето ѝ подскочи, след това продължи да бие, когато осъзна, че звукът идваше от голямото легло. Всичко, което можеше да види от мястото си до вратата, беше тъмна буца, която сега предполагаше, че е човек.

Нима спеше?

Все още беше ранен следобед. Бе прекалено рано, за да си е легнал за вечерта и твърде късно, за да не е станал сутринта. Може би само си подремваше. Или пък беше болен?

Молеше се да не е болест. Нуждаеше се да е здрав за пътешествието. Болен варварин нямаше да свърши никаква работа.

– Извинете? – попита тя, като се приближи по-близо до буцата. – Може ли да поговоря с вас, лорд Юън?

Единственият отговор, който получи, беше похъркването му.

Не беше очаквала това. Беше дошла чак дотук, надявайки се да се изправи срещу великан, а това, пред което се намираще, бе просто спящо пале. Къде бе легендарният великан, който ужасяваше всеки, изрекъл името му? Имаше нужда от този страховит звяр. Да, нуждаеше се от него.

Стегна се и се приближи до леглото. Поколеба се отново, виждайки го ясно за първи път на приглушената светлина в пещерата. Лежеше на една страна, заел целия дюшек, гол, както през деня, в който се бе появил на бял свят. Никога през живота си Нора не бе виждала гол мъж, но бе сигурна, че няма друг, който да изглежда така добре и да е толкова красив. Особено когато мъжът спеше. Дългите му, мускулести крайници сякаш нямаха край. Бе толкова висок и мускулест, че леглото едва го побираше и ако се опънеше изцяло, бе сигурна, че ръцете и краката му щяха да провиснат извън него. Черната му коса бе къдрава и лошо подстригана. Спускаше

се върху толкова красиво и мъжествено лице, че когато го погледнеше, дъхът ѝ секваше. На лицето му имаше брада, пораснала сигурно преди седмица. Суровият и необуздан външен вид само го правеше още по-желан и по-страховит.

По-див.

Загорялата му кожа бе обтегната от добре оформени и твърди като скала мускули.

О, да, това бе един красив мъж, който можеше да накара сърцето ѝ да забърза своя ритъм и да разгорещи тялото ѝ. Наистина нямаше равен.

Преди да може да се спре, тя осъзна, че погледът ѝ слиза надолу към центъра на това неуστοимо мъжко тяло. Към неговото...

Лицето ѝ се изчерви.

Не, не можеше да има нищо от видяното. Тя бе скромна девойка, а не някоя мъжкарана, която да зяпа достойнството на мъжа.

Въпреки че...

Нора вдигна глава, докато го изучаваше. Беше нещо наистина интересно. Изглеждаше доста голям дори когато бе сгушен в късите, черни къдрици. Имаше странен и безобиден вид, лежейки там, и тя усети внезапен копнеж да се пресегне и да го докосне.

Елинор, къде ти е умът? Очевидно бе в бардака, позорейки се с естествено, породено от похот любопитство. Въпреки че, преди не бе виждала гол мъж, със сигурност знаеше какво прави голият мъж с голи жени и какво се случваше с жените, които позволяваха на мъжете да сторят това с тях.

Несъмнено, бе падението на девиците. С

още по-зачервено лице, тя грабна кожените завивки на леглото и ги хвърли отгоре му.

Сега бе по-добре. Както и да е, не е идеално... Все още можеше да види широките му, блестящи рамене и дългите му мускулести крака...

Нора!

Е, добре, нямаше да поглежда повторно. Поне не там. Но не можеше да се сдържи да не го огледа отново. Нямаше нищо лошо в това да запаш краката на мъж, нали?

Докато жената обмисляше греховността на действията си, той се размърда и завивките се изместиха.

– Няма да правим нищо такова – каза тя гласно и отново метна завивките отгоре му.

Когато, без да иска, докосна твърдия му, добре оформен корем с пръсти, една голяма, силна ръка хвана китката ѝ и я обездвижи.

Ахвайки, тя погледна нагоре към най-сините очи, които някога бе виждала. Очи, които бяга обградени с червено и изпълнени с ярост, докато се фокусираха върху нея със злоба.

– Коя, по дяволите, си ти и какво правиш тук?

Гласът му бе дълбок и заплашителен и когато бе буден, той беше точно толкова опасен, колкото слуховете, които бе чувала, го изкарваха.

– Аз съм... – умът ѝ спря да работи и тя осъзна факта, че ръката ѝ се намираще върху топлата му кожа и мускули така твърди и стегнати и че това я караше да изпитва силен копнеж, придружен от внезапно пулсиране.

Устата ѝ бе пресъхнала, сякаш бе чужда, а

тялото ѝ бе изпълнено от нестихващ огън. Той наистина бе красив мъж.

– По-добре да ми отговориш, жено.

Ядното обвинение в тона му се сблъска с толерантността ѝ. Възмутена от това, тя отскубна ръката си от неговата и се изправи.

– А вие кой сте, че да ми държите такъв тон? Нямате ли никакви обносики?

Юън примигна невярващо. Тя го порицаваше? Жената, която бе нахлула в дома му и бе нарушила съня му примесен с ейл? Изумен от смелостта ѝ, примигна с очи, за да изчисти замъгления си поглед, докато главата му пулсираше с болезнен насечен ритъм.

Със затворена уста тя бе достатъчно красива, за да я гледа. Въпреки че носеше дълъг синьо-бял воал на главата си, той можеше да види гъстата златисто руса коса, която му напомняше за слънчевата светлина. Средно големите ѝ кехлибарени очи с формата на котешко око, бяха съвсем леко извити нагоре в краищата.

Немирна. Това бе единствената дума, която описваше магическата ѝ красота. Въпреки това, притежаваше забележително достойнство, което му показваше, че е от благороден произход, а не някое селско момиче, което е дошло, за да сее хаос у него. Но защо жена като нея, би се озовала тук, в пещерата му? Сама.

– Кой съм аз? – отвърна провлачено на въпроса. – Аз съм собственикът на това място, който не търпи необявени, незнайни посетители. Сега, като вземем предвид, че си нахлула в моето владение, можеш поне да ме осветлиш

коя си и защо се натрапваш.

Отне му известно време да изтръгне отговор от нея. Извърщайки поглед от него, тя промърмори.

– Е, да, направих това – обърна глава тя, за да го погледне. Намирайки смелост, вирна брадичката си и когато проговори, думите ѝ бяха пълни с убеждение. – Но съм тук с добра причина.

– По-добре би било да е дяволски добра.

– Хайде сега – отвърна Нора, размахвайки обвинително пръста си. – Няма нужда да ругаете пред мен. И без това вече ми е достатъчно неудобно, защото сте гол и... – Той повдигна вежда, чувайки думите ѝ. Беше забравил за това, но след като тя повдигна въпроса, мигновено осъзна факта, че бе покрит само с кожа. – ... това не е причина да сте неучтив.

– Роден съм неучтив – изсумтя той.

– Така казват. Но без значение учтив или не, имам нужда от услугите ви.

Изпълнен с чувство на веселие, той повдигна и другата си вежда и я подразни, преди да успее да се спре.

– Моите голи услуги?

Бузите ѝ се изчервиха, като придадоха на очите ѝ повече златист, отколкото зелен цвят.

– Със сигурност, не. Предпочитам да сте облечен, но ако за вас е нещо обичайно да се разхождате гол, то тогава – добре.

За първи път от години му бе забавно. Тя бе нахална и дръзка девойка. Различна от тези, които бе срещал. Разбира се, преди не бе срещал непозната благородничка, докато лежеше

гол в леглото си.

Някъде дълбоко в себе си, си задавеше въпроса, който бе от голямо значение за него – дали щеше да е толкова дръзка измежду кожените завивки?

При мисълта мъжествеността му мигновено се раздвижи, като ставаше все по-твърда, докато погледът му обхождаше тялото ѝ.

Бе достатъчно голяма, за да си заслужава да я вкуси. Пищни бедра и гърди. Може би не повече от година или две по-млада от него, чудесна хапка, която да вкуси. И която вероятно щеше да издържи до края на нощта, докато и двамата не бъдат напълно задоволени и изтощени. Имаше красиво дупе. Такова, което един мъж можеше да хване и...

– Милорд – каза тя твърдо, също като наставник, обръщайки се към заблудено и разсеяно дете. Тонът ѝ мигновено прекъсна блуждаещите му мисли за нейните „атрибути”. – Тук съм, за да наема вашите услуги за ескорт.

– Моите какво? – намръщи се той на думите ѝ.

– Имам нужда от мъж, който да ме придружи до Англия.

Не, изкрещя умът му, след като си спомни какво се бе случило последният път, когато някоя жена бе произнесла тези думи. Това бе нещото, което най-малко искаше да чуе днес. И най-вече от устата на красива блондинка.

Забеляза, че тя отстъпи крачка назад, след като ѝ се бе озъбил.

– Моля? – изръмжа той.

Жената преглътна.

– Имам нужда от мъж, който да ме заведе в

дома на леля ми в Англия.

Юън можеше само да стои в леглото си, за да не събори стените. Без съмнение това бе дело на Моирите – присмиваха му се. Как можеше това да се случи два пъти в живота на един мъж?

– Защо? – попита той.

Нора прочисти гърлото си, без да подозира за гнева, който бушуваше в него.

– Сгодена съм за мъж, който не мога да понасям и имам нужда да ме придружите до дома на леля ми, където ще съм в безопасност и няма да се налага да се омъжвам за тази жаба.

Юън прокле ядно, а грубите му думи отекнаха в стените около тях.

– Ти луда ли си?

– Със сигурност, не съм.

– Тогава защо би дошла при мен?

– Защото вие сте най-страховитият мъж в Шотландия. Никой от клана на баща ми или от този на годеника ми не би посмял да ви спре да ме отведете.

– Можеш да забравиш, че това ще се случи, мила. Няма сила на тази земя или отвъд, която да ме накара да те заведа в Англия. Сега бързо напусни това място и...

– Не мога – вцепени се тя.

– Искаш да кажеш, че не искаш.

– Не – отвърна тя, увивайки ръцете си в платата на воала си. – Искам да кажа, че не мога да се върна там.

– И защо не?

– Защото вече съм оставила бележка, която гласи, че съм тръгнала с вас.